

INSTITUT D'ESTUDIS ESTRATÈGICS

EL THINK TANK DE FOMENT DEL TREBALL

L'**Institut d'Estudis Estratègics**, el *Think Tank* de Foment del Treball, pretén contribuir a conformar una societat cohesionada i oberta. Com a laboratori d'idees, se sustenta en les aportacions dels qui l'integren, persones compromeses amb el bé comú des de les seves sensibilitats polítiques i socials diferenciades, i les seves orientacions professionals diverses en l'àmbit de l'economia, l'empresa, la cultura, les ciències socials o polítiques.

El principal objectiu és analitzar aquest nou món que, sustentat en la globalització i la revolució tecnològica, es va construint de manera accelerada, i en el qual el paper de l'empresa és fonamental, no sols per la seva funció tradicional de creació de riquesa i ocupació sinó, també, pel seu compromís amb la sostenibilitat i el benestar compartit. Per això, convé afavorir un major acostament entre empresa i societat, trencant amb el desconeixement que, massa sovint, manté allunyat el món de la cultura, l'educació o la funció pública de la realitat empresarial.

Només des d'aquest mutu coneixement i compromís compartit serà possible respondre als grans reptes que, en el seu moment, van animar la creació de l'Institut i que la pandèmia, amb els seus efectes devastadors sobre l'economia, ha convertit en exigències ineludibles.

Amb el patrocini de:

MEMBRES

DE L'INSTITUT D'ESTUDIS ESTRATÈGICS

Josep Sánchez Llibre
Jordi Alberich Llaveria
Marian Puig Guasch
Rosa Vergés Coma
Luis Torras Consolación
David Tornos
Jordi Casas Bedós
Salvador Guillermo
Ana Julia Cura
Albert Alberich Llaveria
Lorenzo Bernaldo de Quirós
Silvia Alsina Urpina
Eugènia Carreres Vivas
Joan Corominas Guerin
María José Feijóo Rey
Daniel Fernández
Ricardo Fernández Deu
José M. Gay de Liébana
Jordi Hereu Boher
Joan Hortalá Arau
Eva Manich Navarro
Cristina Manzano
Claudia Marcó Olivé

Belén Marrón Reigosa
Ignacio Marull Guasch
Fernando P. Méndez González
Anna Merino Castelló
José M. Mesa Parra
Albert Milián Isern
Montse Surroca Comas
Rosa Nonell
Anna Olsina Costa
Laura Pellisé Urquiza
Ernesto Poveda Pérez
Maria Josep Prats Alfonso
Xavier Prats Monné
Felip Puig i Godes
Fèlix Riera
Rubén Sans
Cristina Serrate Pietx
Manel J. Silva Sánchez
Francesc Solé Parellada
Ma. Angeles Tejada Barrios
Gemma Ubasart González
Alfons Vilà Recolons
Rafael Vilasanjuan

ENTENDRE EL MOMENT. APROFITAR LA RECUPERACIÓ. EVITAR L'EUFÒRIA

Prioritats davant una nova legislatura a Catalunya.

El coincidir les expectatives de sortida de la pandèmia amb la formació d'un nou Govern de la Generalitat ens situa davant una legislatura que serà determinant per a l'esdevenir de Catalunya. Per això, l'Institut d'Estudis Estratègics de Foment del Treball desitja compartir amb el conjunt de la societat i del món econòmic les seves consideracions i propostes per a aquesta nova etapa.

UN CONTEXT D'EXCEPCIONAL COMPLEXITAT

Resulta indispensable entendre el moment tan complex en què es troba el país perquè, en els anys immediats, ens correspon afrontar un triple i extraordinari repte. Així, és imprescindible consolidar la recuperació, essent la nostra exigència major que la d'altres països: Espanya ha estat l'economia de la Unió Europea en la qual el PIB més s'ha enfonsat, essent Catalunya la quarta comunitat més colpejada. A més, encara veníem arrossegant desequilibris macroeconòmics i mancances socials molt preocupants, que la pandèmia no ha fet més que agreujar.

Així mateix, en el cas català, tot això coincideix amb la urgència de recuperar el dinamisme perdut en l'última dècada, i que va tenir en la sortida de milers d'empreses, conseqüència del procés, la seva manifestació més paradigmàtica.

Finalment, ens trobem en un context de profunda transformació productiva. Així, per avançar cap a un model de major valor agregat, hem de ser capaços d'accedir als fons *Next Generation* articulant projectes que, sustentats en descarbonització i digitalització, demandaran encert i col·laboració entre Administració i empreses. Però els fons europeus, per rellevants que siguin, seran insuficients si no van acompanyats de polítiques públiques adequades i d'una reforçada ambició empresarial.

Tres enormes reptes que haurem d'afrontar en paral·lel amb la gestió d'un arrelat malestar social que, traslladat en forma de crispació i radicalitat a la vida política, accentua encara més la complexitat del moment.

RAONS QUE CONVIDEN A L'OPTIMISME

No obstant això, malgrat la magnitud del repte i el desconcert en què encara ens trobem, es donen una sèrie de circumstàncies que conviden a l'optimisme. Així, a nivell global, la nova Administració Biden i una reforçada Unió Europea semblen decidides a abordar disfuncions d'una globalització accelerada que va trencar vells equilibris polítics i econòmics, sense oferir alternatives sostenibles. I encara que aquesta dinàmica ens sembli llunyana, té una relació directa amb un malestar generalitzat

que ha sacsejat de manera brutal les societats occidentals, com és clarament el nostre cas.

La sortida de la pandèmia també obre una nova etapa en el nostre entorn més pròxim. El passat queda lluny, per la rapidesa amb la qual l'avui aparca el que va esdevenir ahir, per l'ànsia de recuperar la normalitat perduda i per voler tancar un inacabable període de desorientació i descontentament, que arrenca amb la crisi financera de 2008. Per això, reconduint el malestar polític, Catalunya podrà recobrar el dinamisme perdut. En aquest món del segle XXI, el conflicte de l'última dècada no és ni una raresa ni una càrrega que hagi de llastrar inexorablement el futur.

Així les coses, el futur depèn, en molt bona mesura, de nosaltres mateixos, de com de capaços siguem per a exercir l'autogovern i de com d'ambiciós i encertat es mostri l'empresariat. I hi ha motius per a confiar en els qui, successivament, han superat la gravíssima crisi financera de 2008, el daltabaix polític i institucional català i els estralls de la pandèmia.

Comencem aquesta etapa amb un teixit productiu diversificat i competitiu. A més, els vectors del món que ve s'adeqüen de manera natural als actius propis de Catalunya. La nova economia pivota sobre el denominat *soft power*, aquell concepte que engloba des de la recerca i la innovació, a la cultura i la convivència. Sobre ciutats amables, dinàmiques i obertes, com és el cas destacat i reconegut de Barcelona.

No obstant això, malgrat el nou context en què ens situa la vacunació massiva i el control de la pandèmia, els riscos romanen i un d'ells és caure en l'eufòria.

EL RISC DE L'EUFÒRIA

Amb el previsible retorn de la normalitat sanitària, tot assenjala a una genuïna explosió d'activitat econòmica, sustentada en diverses i poderoses dinàmiques que venen a coincidir. D'una banda,

el consum privat que, després de més d'un any de contenció, apunta a unes taxes de recuperació sorprenents. De l'altra, la majoria de les empreses perceben perspectives positives a curt termini, la qual cosa es tradueix en un nivell superior d'inversió i en un retorn dels beneficis. Finalment, estem davant el major escenari de despesa pública que puguem recordar.

A més, a Catalunya, s'afegeix l'optimisme pel nou cicle polític que s'obre. Així, des de l'esperada normalitat institucional, es confia a recuperar el lideratge econòmic i a facilitar el retorn de moltes empreses.

S'entén l'entusiasme del moment, però hem de procurar que aquest retorn accelerat a la vida no ens ennuvoli massa. No ens podem deixar portar pels excel·lents registres de creixement ja que aquest, per fort que sigui, no resoldrà per si sol fragilitats que, venint des de lluny, la pandèmia no ha fet més que accentuar. Des dels desequilibris macroeconòmics a les mancances estructurals, o al creixent nombre de ciutadans que se situen al marge del benestar.

De l'anàlisi de tot l'assenyalat, hauríem de definir unes prioritats davant la nova legislatura. Però aquestes esdevindrien incompletes si no s'incorporen algunes lliçons de l'any i mig de pandèmia. Un període dramàtic però que ens deixa un llegat sobre com respondre als grans reptes d'aquest món globalitzat.

LLIÇONS DE LA PANDÈMIA

En aquests pròxims anys haurem d'enfrontar-nos a enormes desafiaments. Així, cal destacar la velocitat sense precedents del canvi tecnològic; la demografia i la falta de competències adequades a les necessitats de la societat; la creixent complexitat en la gestió de les polítiques públiques; i l'impacte de la transició verda. Cap d'aquests reptes es podrà resoldre satisfactòriament sense un major aprofitament del coneixement que genera la nostra societat, ni sense un salt qualitatiu

en la intensitat i qualitat de la cooperació entre universitat, empresa i Administració.

No hi ha argument més eloqüent en favor d'aquesta major col·laboració que la pandèmia de la COVID-19. Ho ha estat per a la comunitat investigadora, perquè ha demostrat, alhora, la necessitat i el potencial increïble de la coordinació científica i financera. Desxifrar el genoma d'un virus desconegut en tres setmanes i produir diverses vacunes eficaces en menys d'un any és un èxit que ningú no s'hauria atrevit a pronosticar. I ha estat possible gràcies a una interdisciplinarietat i un esforç de cooperació sense precedents entre sectors i institucions.

És també un argument per a l'empresa, perquè certifica que, davant la complexitat dels reptes, el món corporatiu no pot aportar respostes per si sol. Així, tant la col·laboració publicoprivada com la inversió pública són indispensables per al progrés

i, així mateix, rendir comptes als accionistes és un propòsit necessari però insuficient si no s'acompanya d'una rendició de comptes a la societat.

Finalment, la pandèmia hauria de constituir un estímul per a les institucions públiques, perquè ha demostrat que els reptes de les nostres societats - demogràfics, ambientals, tecnològics - requereixen d'aquests poders decisions tan complexes, que no poden adoptar-se sense un major protagonisme del món del coneixement en els assumptes públics.

Per tot l'assenyalat, des de l'Institut d'Estudis Estratègics considerem que l'acció dels poders públics i dels actors privats en aquesta nova legislatura hauria de suportar-se en les següents prioritats.

PRIORITATS DAVANT UNA NOVA LEGISLATURA

I. ESTABILITAT INSTITUCIONAL. EXERCIR L'AUTOGOVERN

La primera prioritat de la nova legislatura ha de ser l'estabilitat institucional. Els reptes que tenim per davant exigeixen consens i previsibilitat. A més, a Catalunya ja hem comprovat, en circumstàncies menys complexes que les actuals, les conseqüències d'aquesta manca.

Els corrents de fons de la societat catalana apunten clarament a la distensió. I la política sembla llançar senyals a la mateixa direcció. Només així abordarem els desafiaments del moment i, entre

ells, afavorir el retorn de seus corporatives. En cas contrari, poden implicar el desplaçament irreversible de centres de decisió i llocs de treball.

De la mateixa manera, cap aspiració política, per transcendent que sigui, ha d'impedir que la primera obligació del Govern català sigui l'exercici de l'autogovern, que compta amb unes capacitats notables, no sempre explotades, per incidir en el benestar ciutadà i encarar el camí de la recuperació. I això tampoc és incompatible amb l'inici d'un espai de diàleg i negociació, com l'anunciat entre els governs espanyol i català.

II. TRANSPARÈNCIA I RENDICIÓ DE COMPTES. MODERNITZACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ

Precisament, les comunitats autònomes disposen de competències per a, en el seu àmbit territorial, desenvolupar una de les reformes que més contribuïrien a un millor funcionament de l'entramat institucional i a l'eficiència general de l'economia: l'avaluació de les polítiques públiques. En aquesta qüestió vam centrar, el desembre de 2020, el document "Una estratègia per a avaluar les polítiques públiques. En el marc de la indispensable i urgent reforma de les Administracions".

Com assenyalàvem en l'informe, a manera de conclusió, "La dinàmica de major despesa pública en els pròxims anys, per a recompondre les destrosses de la pandèmia, i la necessitat d'una millor provisió estable de serveis públics essencials, com a sanitat i educació, converteix en indispensable i urgent la rendició de comptes i l'avaluació sistemàtica de les polítiques públiques. A aquest efecte contribuirà un compromís reforçat de les institucions parlamentàries, però, tant o més important resultarà l'assignació de recursos i competències a organismes independents i especialitzats, com els assenyalats en el present document. Però tot això només resultarà eficient i sostenible si va acompanyat d'un ambiciós procés de reforma i modernització de la funció pública".

III. SALUT: SISTEMA SANITARI I ECONOMIA DE LA VIDA

La crisi de la COVID-19 ha situat la salut en el centre de les nostres prioritats, i a això hem dedicat uns recursos econòmics extraordinaris. Hauríem d'aprofitar-ho per treballar en una doble direcció interrelacionada: la solidesa del nostre model sanitari i l'impuls de l'economia de la vida i de la indústria de la salut.

Disposem d'un dels sistemes de salut més eficients i resolutius d'Europa, malgrat que la

crisi financera de 2008 va perjudicar la qualitat en el servei, que hem pogut superar durant la pandèmia gràcies a l'esforç extraordinari dels seus professionals. Per això, resulta prioritari aprofitar el moment per revisar a fons el model, atès el consens generalitzat sobre per on avançar. El que es requereix és determinació política per assumir els canvis necessaris, aparquant vells prejudicis que dificulten el bon funcionament de la col·laboració publicoprivada.

Les actuacions han de començar per una millor coordinació entre proveïdors assistencials i de serveis socials, i orientar-se a una adequada gestió dels recursos humans; la reorganització sanitària focalitzada en noves realitats com la cronicitat i la pluripatologia; la digitalització que permeti la medicina a distància, compatible amb la proximitat en les patologies que ho requereixin; la interoperabilitat, entesa com la integració de la informació clínica; i avançar-nos a la ja existent medicina de precisió.

Sobre l'economia de la vida, disposem de tres grans actius que, coordinats, podrien ser determinants: un sistema públic universal, una consolidada tradició emprenedora i un estructurat teixit d'innovació i recerca. Això hauria de permetre impulsar un clúster d'empreses d'acord amb els objectius dels fons europeus per a la recuperació econòmica.

IV. UNA ESTRUCTURA PRODUCTIVA DIVERSIFICADA I RESILIENT. ENERGIA, DESCARBONITZACIÓ, DIGITALITZACIÓ I DIMENSIÓ

Catalunya mostra un teixit productiu d'una significativa diversificació i d'una especial resiliència, com hem pogut comprovar des de la crisi financera de 2008. Com exemple d'aquesta capacitat per a superar adversitats, podem assenyalat el haver de fer front a uns elevats preus de l'energia que representen un gran diferencial respecte a economies del nostre entorn.

Així, lluny de poder vincular la nostra economia a un determinat sector, ens trobem amb una varietat d'activitats de gran pes i projecció, des de les més tradicionals com l'automòbil o l'agroalimentària, a les més innovadores com les noves tecnologies o les ciències de la vida. Això en el marc d'una renascuda vocació industrial, compatible amb la consolidació de serveis de gran incidència i projecció, com és el cas del turisme.

Per tot això, l'acció de l'Administració Pública ha d'anar orientada a conformar un marc competitiu que beneficiï la globalitat del teixit productiu. Així, entre altres prioritats, destaquen la descarbonització, la digitalització i el major dimensionament de les nostres empreses.

Sobre la descarbonització, el compliment dels objectius del European Green Deal pot ajudar a reforçar la competitivitat del nostre teixit industrial. Existeixen, en aquest àmbit, empreses catalanes que ja són referents en l'àmbit de l'eficiència energètica. Pel que fa a la digitalització, les polítiques han de dirigir-se en una doble direcció, afavorint la incorporació de les pimes al nou món digital i dotant al conjunt del país de les infraestructures digitals que permetin una millor connectivitat. Respecte a la dimensió, les nostres empreses tendeixen a ser massa petites. Per això, hauria de conformar-se un clima favorable al redimensionament, aprofitant nous instruments financers i la conjuntura d'enorme liquiditat a tipus molt reduïts.

V. FISCALITAT

El debat fiscal ha adquirit un gran protagonisme a tots nivells, des de la reforma mundial en l'impost de societats fins als impostos de caràcter autonòmic. Això és així tant per la imperiosa necessitat de començar a regular una economia globalitzada, com per l'obsolescència de part del model tributari espanyol. Precisament, des de Foment del Treball s'ha creat una comissió d'experts per elaborar una proposta de reforma fiscal a Espanya, amb

la voluntat d'aconseguir un model més eficient i equitatiu, sense que això comporti l'augment de la pressió fiscal.

Si bé les grans reformes han de fer-se a nivell espanyol, europeu o global, les administracions autonòmiques disposen de marge per a determinades actuacions. Especialment, si entenem que la fiscalitat no només serveix per recaptar, sinó que l'esquema tributari reflecteix les prioritats d'un determinat país. Així, avui, Catalunya té un embolic impositiu que constitueix un factor descoratjador per a la inversió empresarial.

Un exemple d'això el trobem en la tributació que afecta el transport de telefonia i telemàtica a través de les xarxes de telecomunicació. Costa entendre com es pot gravar allò que afavoreix la competitivitat, equilibra el territori i redueix l'impacte ambiental, constituint-se en un element desincentivador en un sector fonamental per al nostre futur i que requereix inversions molt elevades. Així mateix, és un greuge respecte a altres comunitats, i envia un senyal molt negatiu a l'exterior: la falta de sensibilitat de la nostra política cap als vectors del món que ve.

Encara de naturalesa molt diferent, l'impost sobre el patrimoni constitueix un altre exemple d'anormalitat en el context tributari actual, i a això s'ha referit de manera recurrent Foment del Treball, arribant a denunciar la seva possible inconstitucionalitat.

VI. ELS JOVES I L'OCUPACIÓ

Les xifres d'atur juvenil i la millorable qualitat de les ocupacions, són mostra indiscutible que hem fracassat en els nostres intents per afavorir la incorporació dels joves al mercat laboral. Per això, és necessari un nou enfocament, especialment en aquest moment en què, amb la transformació del nostre model productiu, és d'esperar que emergeixin nínxols d'ocupació en sectors

innovadors, que es veuran enfortits amb l'accés als fons europeus. També cal ressenyar com a factor positiu la transició cap a companyies d'una major dimensió, amb el que això pot representar en una millor formació dels seus treballadors i en la creació de llocs de més valor afegit.

Ens referim a sectors com la transició ecològica, les energies renovables, l'aïllament energètic d'habitatges, la digitalització, entre altres. Àmbits en els quals no disposem de joves amb la capacitat necessària.

En aquest sentit, s'haurien d'adequar els ensenyaments impartits als requerits per les empreses i prèviament consensuades amb aquestes. Tant la formació professional com la superior s'han d'adaptar ràpidament a aquestes necessitats. Això comporta modificar un model tradicional pel qual s'educa als joves a partir de programes rígids i predeterminats. Pel contrari, es tracta de dotar-los d'una capacitat que permeti adequacions ràpides a noves realitats, evitant una burocratització que retarda la resposta educativa a les necessitats productives. Tot això requereix d'una major interacció publicoprivada.

VII. INFRAESTRUCTURES

Especialment amb la proposta d'ampliació de l'Aeroport de Barcelona ha tornat amb tota intensitat el debat sobre les infraestructures que necessita el país. A això s'ha referit repetidament Foment del Treball, com va quedar de manifest en l'acte d'aquest passat mes de juny celebrat amb el títol "Sí, a l'ampliació de l'Aeroport". I de la mateixa manera que requerim noves infraestructures, no menys important és la seva interconnectivitat, perquè resulti un tot coherent i fluid.

En el món econòmic, existeix un consens generalitzat sobre les nostres mancances. No obstant això, sovint, des dels poders públics resulta extraordinàriament complex compassar aquests projectes amb els legítims interessos locals i el compartit respecte al medi ambient.

Però això és possible i, si no es fa, el benestar col·lectiu quedarà minvat.

D'altra banda, el canvi de paradigma cap a l'electrificació, en el qual es troba immers el sector de l'automòbil, exigeix tant dels nostres poders públics com dels *stakeholders* directament implicats, un decidit compromís per a un ràpid desplegament de les imprescindibles infraestructures de recàrrega, sense les quals aquesta electrificació, essencial per a afrontar l'urgent repte del canvi climàtic, seria inviable.

A més, sovint encara ens domina una tendència del passat de considerar com a infraestructures només les de caràcter físic. No obstant això, cada dia resulten més determinants per al nostre futur les digitals. I la situació de confinament que hem viscut ho ha manifestat de manera indiscutible. Per al nostre desenvolupament econòmic i la nostra cohesió social i territorial, és fonamental l'accés generalitzat a la xarxa d'alta capacitat fixa -fibra òptica- i, essencialment, mòbil -5G. En aquest sentit, és crucial prioritzar quatre línies d'actuació: el desplegament en les zones de baixa densitat de població; l'impuls de xarxes privades 5G en entorns industrials; la disponibilitat de connectivitat en els corredors viaris i ferroviaris; i l'accés suficient per a la prestació a distància de serveis públics bàsics.

VIII. COL·LABORACIÓ PUBLICOPRIVADA. EMPRESA – ADMINISTRACIÓ - UNIVERSITAT

Al llarg de tot aquest document, ens hem referit recurrentment a la necessitat d'enfortir la col·laboració publicoprivada, en línia amb el que assenyalàvem en el text fundacional de l'Institut: "...d'alguna manera i des d'una altra perspectiva, fa ja dècades experimentem en la denominada col·laboració publicoprivada. La desconfiança inicial va cedir pas a moltes experiències satisfactòries acumulades en gairebé 30 anys. Aquestes han de servir d'estímul per a, des de

la lleialtat i confiança mútua, abordar noves iniciatives d'interès general..."

Aquest convenciment s'ha vist reforçat pels efectes de la crisi sanitària en un doble sentit. D'una part, els poders públics no podran, per si sols, recompondre el daltabaix de la nostra economia. D'una altra, tal com assenyalàvem en l'anterior apartat "llicions de la pandèmia" la COVID-19 ha servit per mostrar les extraordinàries possibilitats de la col·laboració entre Administració, empresa i comunitat científica, així com la impossibilitat d'afrontar als reptes que ens venen sense aquesta cooperació i compromís mutu.

IX. NEXT GENERATION

L'accés als fons Next Generation és fonamental per transitar de manera satisfactòria cap a un nou model productiu, sustentat en transició verda i digitalització. El seu extraordinari import econòmic constitueix en si mateix un factor d'enorme rellevància, però, a més, les exigències per accedir als mateixos ens forcen a dues actuacions molt convenients.

D'una banda, l'adopció de polítiques públiques que modernitzin el nostre entramat regulador i multipliquin l'efecte enriquidor dels propis fons. Per una altra, la necessitat de cooperar entre empreses, així com entre companyies, poders públics i centres universitaris i tecnològics.

I en aquest àmbit no podem perdre més temps. És necessari que l'Administració catalana assumeixi un major protagonisme en l'acompanyament al nostre dens teixit de petites i mitjanes empreses en el procés de disseny i formulació d'acords empresa, centre tecnològic i Administració. En cas contrari, la reduïda dimensió de moltes de les nostres companyies, malgrat disposar de les qualitats per accedir als fons, impedirà fer-ho, per falta d'una coordinació eficient amb altres empreses o ens.

X. BARCELONA, MADRID, EUROPA

Entre les prioritats per a aquesta nova legislatura també resultarà determinant comprendre el paper de Barcelona i reforçar la presència i influència a Madrid i Brussel·les.

En aquest món que, en bona part, s'articula al voltant de grans metròpolis, Barcelona pot jugar un paper rellevant que beneficiarà a tot Catalunya. Per això, és necessari una entesa entre el Govern municipal i l'autonòmic, incorporant aquells municipis que conformen la metròpolis barcelonina. Cal deixar definitivament enrere velles disputes, avui incomprensibles i inacceptables, entre el país i la seva capital, que responien a interessos polítics dels uns o dels altres. Hem d'avançar de la mà en la governabilitat i en l'articulació de la regió metropolitana i en la seva projecció al món. Si no es fa, Catalunya quedarà endarrerida en aquesta competència global per atreure persones i empreses.

De la mateixa manera, la política catalana ha de recuperar pes en la governació d'Espanya. I la fragmentació del Congrés dels Diputats ho facilita de manera extraordinària. Però aquesta influència ha d'exercir-se de manera constructiva, lluny d'un llenguatge i unes formes que aviven la confrontació permanent. La legítima defensa del que és propi no és incompatible amb el suport d'aquelles polítiques que afavoreixen el progrés compartit. Els partits d'obediència catalana estan davant la possibilitat d'incidir de manera decisiva en el rumb d'Espanya i, en conseqüència, dels ciutadans catalans.

Finalment, hem de recuperar presència i prestigi en les institucions europees. Catalunya va ser de les primeres regions europees en disposar un ens propi a Brussel·les, el Patronat Català pro Europa, seguit com a exemple per altres regions. Després d'haver estat, durant dècades, una de les veus més respectades, correspon iniciar una nova etapa en la qual Catalunya defensi els seus interessos específics i es comprometi a una millor articulació de la Unió Europea.

Ens trobem en l'inici d'una de les legislatures més determinants de la nostra història. En aquests anys, el país pot prosseguir amb la seva preocupant deriva o, en canvi, recuperar el seu dinamisme i lideratge tradicional, recolzant-se en els excel·lents actius dels quals encara disposa. Així, en aquest document apuntem uns criteris bàsics i unes prioritats, començant per **entendre la transcendència del moment que vivim, aprofitar la recuperació i evitar caure en una eufòria contraproduent.**

Des de la política, esdevé fonamental separar les legítimes reclamacions enfront del Govern i les institucions espanyoles, de l'exercici responsable de les competències autonòmiques. **La millor manera de defensar un major autogovern és exercint el que es disposa amb encert i rigor.** I les competències amb les quals ja compta Catalunya poden ser molt rellevants per aprofitar la recuperació i aconseguir les prioritats que esmentem en aquest document.

Com assenyalem en referir-nos als ensenyaments de la pandèmia, aquesta ha trencat amb qualsevol possible separació entre Administració, empresa i comunitat científica. **Només des de la lleial cooperació entre aquests tres mons, amb fórmules ben estructurades de col·laboració publicoprivada, podem respondre als enormes reptes actuals.** És hora d'aparcar recels i actituds preventives que a res no condueixen. A tot això pretenem contribuir des de l'Institut d'Estudis Estratègics de Foment del Treball amb aquestes reflexions i propostes.

INFORME DE CONJUNTURA I
**ENTENDRE EL MOMENT.
APROFITAR LA RECUPERACIÓ.
EVITAR L'EUFÒRIA.**

Prioritats davant una nova legislatura a Catalunya

JULIOL 2021